

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΤΟΣ Α΄.-ΤΟΜΟΣ Α΄

(Ὅτι ἐστὶ περὶ τοῦ ἂν βελτιώτερου ἀνθρώπου
βουλευόμενοι ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οὐκείων. (Πλάτ. Θεαίτητος.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Κ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

—
1879

ὑπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Χαλδαίων, ἐγένοντο αὐτοῖς γνωστοὶ οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ δόγματα τοῦ Σατανᾶ· οὐδ' ὠφελήθησαν ποσῶς, ὅτε μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον, διεμορφώθη ἡ διὰ τῶν δογμάτων τούτων διαφθαρεῖσα θεολογονομικὴ ὀρθοδοξία. Κατετρίβοντο εἰς ἐξωτερικάς, τὸ πνεῦμα ἐξασθενούσας, τυπικότητας καὶ ἐθιμοταξίας.

Ἡ διδασκαλικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, οὐδεμίαν ἔσχεν ἀποτελεσματικὴν καὶ διαρκῆ ἐπιρροήν.

ΕΛΛΑΣ. — Ἐτερός ῥοῦς, πολιτισμοῦ ἐξ Αἰγύπτου, εἰσέρρευσε διὰ τῆς Μεσογείου κατὰ πρῶτον εἰς Κρήτην καὶ ἐντεῦθεν εἰς Ἑλλάδα.

Ἡ ἐξ Αἰγύπτου μεταγγισθεῖσα γνῶσις τῆς φύσεως ἀπηλλαγμένη τοῦ ἱερατείου, ἐχένετο ἐν Ἑλλάδι πηγὴ γενικῆς παιδεύσεως. Ἐκ τῆς τάσεως τοῦ εἰσχωρῆσαι εἰς τὴν φύσιν, προέκυψεν ἡ τάσις πρὸς κατανόησιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς φύσεως. Ἀνεφύη ἡ γυμναστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ τῶν Ἑλλήνων μόρφωσις ὡς τις σύζευξις τῆς θεωρίας τῆς φύσεως μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐκ τῆς συζεύξεως δὲ ταύτης τοῦ καλοῦ μετὰ τῆς ἐκ τῆς ἐλευθερίας πηγαζούσης δικαιοσύνης παρήχθη ἡ καλοκάγαθια. Ὁ Λυκοῦργος καὶ ὁ Σόλων συνῆψαν τὴν ἐκ τούτων πηγάζουσαν ἀνατροφὴν μετὰ τοῦ πολιτεύματος.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Γνώμη Φριδερίκου τοῦ μεγάλου. — Ἄν ἐπεθύμουν τι, θὰ ἦτο νὰ ἔχω περὶ ἐμὲ λογίους καὶ συνετοὺς ἄνδρας. Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ περὶ αὐτῶν φροντίς δὲν ἤθελεν φέρει ἀρκοῦσαν ἀνταμοιβήν. Καὶ πρῶτον εἶνε περιποιήσις τις, ἣν ὀφείλει τις νὰ παρέχῃ ἕνεκα τῶν ὑπηρεσιῶν των, ἔπειτα δὲ ἀναγνώρισις τῆς ἀνάγκης, ἣν ἔχει τις, νὰ φωτισθῇ παρ' αὐτῶν. Θαυμάζω, ὅταν σκεφθῶ, ὅτι πέπολιτισμένον ἔθνος δὲν διαγινώσκει τὸν θησαυρὸν, ὃν ἐγκρύπτει ἐν τοῖς κόλποις του.

Καίτοι πληθὺς φιλοσοφικῶν σχολῶν ὑπάρχει, οὐχ ἦττον ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ ἀγριώτερον θηρίον τοῦ κόσμου· δεισιδαιμονία, ἰδιοτέλεια, ἐκδίκησις, προδοσία, ἀχαριστία θὰ προξενῶσι πάντοτε αἱματηρὰς σκηνὰς, ἐπειδὴ τὰ πάθη κρατοῦσι καὶ σπανίως τὸ λογικόν. Πάντοτε θὰ ὑπάρχωσι πόλεμοι, δίκαι, δηρώσεις καὶ ἄλλα κακά. Διὰ τὰ δυστυχήματα κατεσκευάσθη ἡ αἴγλις τοῦ Διὸς, διὰ δὲ τὰς εὐτυχίας οἱ στέφανοι ἐκ τῶν κήπων τοῦ Ἐπικούρου.

Συμβουλαὶ τινεὶ εἰς οἰκοδιδάσκαλον.—1. Ἡ τάξις τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ ἦνε τόσῳ ἀκριβοῦς, ὥστε ὁ παῖς νὰ γινώσκῃ τί θὰ ἔχη διὰ τὴν ἐπομέ-

νην. Διὰ τούτου ἐθίζονται οὗτοι εἰς τὴν τάξιν καὶ εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν ἐργασίαν.

2. Οὐδὲν ἔργον πρέπει νὰ διαρκῆ πολὺ, ἢ ἔνεκα εὐαρέστου ἐργασίας νὰ θυσιάζῃται ὁ χρόνος ὁ ὠρισμένος εἰς ἄλλην· ἡ διανομὴ καὶ διάθεσις τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ ᾔηνε ὡς νόμος τις Θεοῦ ἐν τῇ φύσει, καὶ ὁ πλεῖον ἐπιθυμῶν νὰ ἀκροασθῆ τινος, ἀνάγκη διὰ πλείονος ἐπιμελείας νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ ἕτερον.

3. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρέπει νὰ μάθῃ ὁ παῖς ὀλίγον τι ἀπὸ στήθους, νὰ γράφῃ τι καὶ νὰ ἐπεξεργάζεται.

4. Κατὰ Σάββατον πρέπει νὰ ἐρωτᾶται, τί καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἔγραψε, τί ἐπεξεργάσθη ἢ τί ἀνέγνωσεν· ὁ γινώσκων καὶ ἐν τάξει τηρήσας ὅλα ἐπαινεῖται καὶ ἀνταμείβεται. *Ἔρδερ.*

Ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν ἐξετάσεων ; — 1. Ὅπως ὁ διδάσκαλος δείξῃ τι καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἔπραξεν.

2. Ὅπως οἱ μαθηταὶ δείξωσι, πόσῳ ὠφελήθησαν ἐκ τῆς διδασκαλίας καὶ δημοσίᾳ νὰ φανῆ ἡ ἐπιμέλειά των.

3. Ὅποια ἄρμονία ὑπάρχει ἐν τῷ σχολείῳ ὡς πρὸς τὴν τάξιν, τὴν μέθοδον κτλ. *Ἔρδερ.*

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Πολιτικὴ Γεωγραφία πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ παρθενωγωγείων, ὑπὸ Μ. Δήμητσα. — Μέρος πρῶτον. Γεωγραφία τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου.

Διατριβὴ Ν. Ζενευράκη. Περὶ ἀβασανίστου παραδοχῆς γνησίων ἀλλοτριῶν. — Ἐν Ἀθήναις 1878.

Φυσικὴ Γεωγραφία, ὑπὸ Geikie πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ἐμ. Γαλάνη.

Στοιχειώδης μαθηματικὴ Γεωγραφία, ὑπὸ Μ. Νικολαίδου.

Studien Zur alten Griechischen Musik, ὑπὸ I. Παπασταματοπούλου. (Bonn 1878).

Fremdwörter im Griechischen und Lateinischen von Alois Vanicek. Leipzig.

Περὶ ἀφομοιώσεως ἐν τῷ ψυχικῷ βίῳ, ὑπὸ Χ. Παπαδοπούλου (1878).

Π. Βιργιλίου Μάρωνος Αἰνειάδος, τὰ ἐν τοῖς Γυμνασίοις διδασκόμενα μετὰ σημειώσεων ὑπὸ I. Κοφινιώτου.

Encyclopädie Methodologie und Literatur. der pädagogik von Stoy. (1878).